

Arrest

nr. 177 714 van 14 november 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: x
 x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat x en x, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VERHEYEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker E.I. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken en tot de Khalkh-meerderheidsbevolkingsgroep te behoren. Tot 2010 woonde u in Erdenet in de provincie Orkhon. Dan verhuisde u naar Sukhbaatar in de Mongoolse hoofdstad Ulaanbaatar. Tussen 2006 en 2010 volgde u hoger onderwijs aan de politieacademie. Daarna ging u aan de slag als forensisch expert in strafrechtelijke zaken bij het Nationale Instituut voor Forensische Wetenschappen. U werkte daar als inspecteur tot aan uw vertrek uit Mongolië. U werkte er voor verscheidene departementen. Aanvankelijk voor het departement criminaliteit. Daarna zat u bij het departement dat stempels onderzoekt. Binnen dat departement werkte u eerst op de afdeling criminaliteit en dan op de afdeling zware misdaden. In die

functies deed u onderzoek naar documenten, handtekeningen, vingerafdrukken en u deed tevens aan sporenonderzoek. U hield tevens een tweede functie aan, bij de HRM waar u afgestudeerde studenten selecteerde. Op een bepaald moment kreeg u als opdracht een contract te onderzoeken tussen een Canadees bedrijf voor goudontginning en een Mongools bedrijf. U moest onderzoeken of er spraken was van valse handtekeningen. Een hoge medewerker van de Mongoolse nationale bank zette u onder druk om een met zilver aangelengde goudstaaf als honderd procent zuiver te attesteren. U weigerde. Sindsdien vielen ze u lastig. Op 25 juli 2014 pakte de Mongoolse geheime dienst u thuis op en beschuldigde u van het onthullen van staatsgeheimen. Ze namen al uw persoonlijke documenten in beslag. Ze sloten u aan een leugendetector aan. Ze martelden u op een elektrische stoel. Ze zetten u onder druk om te bekennen. Omdat het over een staatsgeheim ging, mocht u geen advocaat contacteren. Ze beschuldigde u van wetsartikel 87. U werd beschuldigd van het lekken van staatsgeheimen van categorie 1 en 2. Op 28 juli brachten ze u over naar gevangenis 461 in Ulaanbaatar. U ging in hongerstaking. Voor u in hongerstaking ging spoelde de dokter eerst uw maag. Omdat de hongerstaking uw gezondheid verzwakte, lieten ze u om medische redenen op 31 juli 2014 onder voorwaarden vrij. De voorwaarden waren dat u het grondgebied niet verliet en u moest u drie keer per dag melden bij de geheime dienst, wat u deed. Op 26 augustus 2014 arresteerden ze u tijdens een nieuw verhoor. Ze sloten u opnieuw op in gevangenis 461. Ze ondervroegen u opnieuw met gebruik van een elektrische stoel. U ging opnieuw in hongerstaking. Op 8 september 2014 lieten ze u opnieuw vrij. Tijdens uw gevangenschap schreef u een brief naar Amnesty International en aan de Mongoolse Mensenrechtencommissie. U denkt dat ze in de gevangenis uw brieven achterhielden want u kreeg nooit een antwoord en u moest uw brieven afgeven aan een rechercheur. Op 21 oktober moest u voor de rechtbank verschijnen voor de uitspraak van het vonnis. Op voorhand hadden ze u al gezegd dat u 25 jaar gevangenisstraf zou krijgen of levenslang.

Op 17 oktober 2014 reisde u met uw echtgenote en uw kinderen en een bevriend koppel illegaal per trein naar Moskou, Rusland, waar jullie op 21 oktober aankwamen. Jullie hadden jullie paspoorten bij en alle andere documenten die u hier neerlegde. In Rusland moesten jullie jullie paspoorten afgeven om de verdere reis naar hier te regelen. Op 11 december 2014 verlieten jullie Moskou en jullie reisden per auto illegaal naar België waar jullie op 16 december aankwamen. Dezelfde dag vroegen jullie in België asiel aan.

Ter staving van jullie asielrelaas legde u volgende documenten neer: rijbewijs van u en uw vrouw, de geboorteaktes van jullie kinderen, een huwelijksakte, een werkkaart van uzelf bij het instituut voor 'forensic science', kopieën van twee bevelen tot vrijlating van 31/7/2014 en 8/9/2014, een kopie van een attest van betekenis van invrijheidsstelling en een verbod om het land te verlaten van 31/7/2014 en een kopie van een attest van betekenis van invrijheidsstelling en een verbod om het land te verlaten van 8/9/2014, een kopie van een bevel tot in verdenkingstelling van 28/7/2014, een attest van opsluiting van 19/9/2014, een dagvaarding voor 21/20/2014, een kopie van een oproepingsbrief voor 26/8/2014 en een kopie van een bevel tot in beschuldigingstelling van 26/8/2014.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming. Ik kan immers geen geloof hechten aan de door u ingeroepen asielmotieven en dit om onderstaande redenen:

Ten eerste staaft u uw **identiteit** onvoldoende. Nochtans is een bewijs van identiteit in iedere procedure een essentieel element, zo ook in de asielprocedure.

U legt uw identiteitskaart niet neer, noch die van uw echtgenote. Bovendien legde u daarover incoherente verklaringen af. Uw verklaring dat de Mongoolse geheime dienst uw identiteitskaart heeft ingehouden is dan ook weinig aannemelijk. U verklaarde immers aanvankelijk dat de Mongoolse geheime dienst **uw identiteitskaart inhiel net als uw andere persoonlijke documenten en dat u ze niet hebt teruggekregen**. Daarop gevraagd welke andere documenten ze hebben ingehouden verklaarde u plots dat ze enkel uw identiteitskaart inhielden (CGVS tweede gehoor p. 3). Bovendien had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring punt 26B) verklaard dat u uw **identiteitskaart in Mongolië had achtergelaten en daarbij verwees u helemaal niet naar een inbeslagname door de Mongoolse geheime dienst**.

Over de **identiteitskaart van uw echtgenote** merk ik op dat u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 3) verklaarde dat ze bij haar moeder zou liggen. Jullie leggen die echter ook niet neer. Uw verklaring dat u geen contact durft op te nemen met uw familie in Mongolië omdat u wordt opgespoord door de geheime dienst (CGVS eerste gehoor p. 4), omdat uw familie door de geheime dienst in het oog wordt gehouden en omdat uw telefoon wordt afgeluisterd (CGVS tweede gehoor p. 4), komt stereotiep en ontwijkend over.

U legt vooral ook **de paspoorten van u en uw vrouw** niet neer. U geeft daarvoor tijdens de opeenvolgende gehoren echter tal van tegenstrijdige verklaringen. U zou jullie paspoorten bij u hebben gehad toen u naar Moskou reisde (CGVS eerste gehoor p. 9, tweede gehoor p. 2). Bij de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring punt 26) verklaarde u dat u uw Mongools paspoort **bij een vriend in Moskou achterliet voor uw veiligheid**. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 9) verklaarde u dat u uw paspoort **was vergeten bij een vriend in Rusland**. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 1-3) verklaarde u dat u **jullie paspoorten aan de smokkelaar hebben afgegeven om jullie verdere reis te regelen en dat u de paspoorten bent niet hebt teruggevraagd omdat ze u hadden aangeraden geen identiteitsstukken bij te hebben tijdens uw reis van Rusland naar België**.

Uw uitleg tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 3) waarom u de paspoorten niet hebt teruggevraagd houdt ook geen steek. Immers, u had tijdens dat gehoor voordien verklaard dat de **smokkelaar jullie paspoorten nodig had om jullie verdere reis te regelen**. Dit houdt dan in dat jullie met de smokkelaar onder jullie persoonlijke identiteiten zijn gereisd. Bovendien verklaarde u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 4) dat u de documenten die u neerlegde, hebt meegebracht van Mongolië, wat inhoudt dat u een pak documenten bij u had die naar uw persoon zouden verwijzen. Ook had u voordien tijdens dit tweede gehoor voor het CGVS p.2) verklaard dat u de **paspoorten vergat terug te vragen omdat jullie gehaast waren omdat er vervoer geregeld was**, wat een heel andere uitleg is.

Ik kan dan ook redelijkerwijs vermoeden dat u jullie jullie identiteitskaarten en paspoorten achterhouden ten einde voor de Belgische autoriteiten jullie werkelijke identiteit, reisweg en –data te verhullen. Dit getuigt van **een gebrek aan medewerkin**. Van een asielzoeker kan ik immers verwachten dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure een zo volledig mogelijk zicht heeft op alle elementen van zijn asielaanvraag, o.a. op zijn identiteit, vluchtmotieven en zijn reisweg en –data. In het licht van bovenstaande vaststellingen merk ik op dat uw rijbewijs, huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen onvoldoende zijn om uw identiteit te staven. Bovenstaande vaststellingen over uw identiteitsdocumenten en het gebrek aan medewerking op dat vlak ondermijnen dan ook uw algemene geloofwaardigheid en dus ook die van de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien u uw identiteit onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, staft u eveneens niet dat de gerechtelijke documenten die u neerlegde op uw persoon van toepassing zijn.

Ten tweede merk ik over de **gerechtelijke documenten** die uw vluchtmotieven moeten ondersteunen op dat, op het attest van opsluiting en de dagvaarding na, het kopieën zijn. Kopieën kunnen met knippen plakwerk gemakkelijk worden vervalst en hebben zodoende slechts een zeer geringe bewijswaarde en enkel in die mate dat ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier niet het geval is.

Tevens stel ik er over vast dat ze niet in overeenstemming zijn met uw relaas en bovendien onderling onsamenvattend zijn.

Zo legt u een attest neer **van de uitvoerende dienst van gerechtelijke uitspraak** dat stelt dat u **van 27/08/2014 tot 08/09/2014 bent opgesloten als veroordeelde** (een attest van opsluiting van 19/9/2014 met het nummer 01/3769). U was toen **echter nog niet veroordeeld en bent dat nog steeds niet**. U verklaarde immers dat u **voor de rechtbank moest verschijnen op 21 oktober 2014** en dat er volgens de Mongoolse wetgeving niet wordt veroordeeld bij verstek (CGVS eerste gehoor p. 7, tweede gehoor p. 6). U legt daarvan ook een **dagvaarding neer (dd. 10/10/2014) die u op 21 oktober 2014** opriep om voor de rechtbank van eerste aanleg te verschijnen. **U kunt zodoende in augustus onmogelijk opgesloten zijn als veroordeelde**.

Verder merk ik **over het attest van opsluiting en de dagvaarding** op dat ze niet vermelden waarvoor u werd opgesloten en voor wat u wordt gedagvaard. Ook **de kopie van de oproepingsbrief** (dd. 22/08/2014) vermeldt niet waarvoor u wordt opgeroepen. Dat verscheidene andere gerechtelijke document of kopieën ervan wel vermelden dat u verdacht wordt van het onthullen van een staatsgeheim bewijst niet dat u daarvoor werd gedagvaard.

Ten derde merk ik hierover op dat het **ongeloofwaardig is dat u Mongolië zou hebben verlaten met uw paspoort en de overige documenten** die u neerlegde terwijl u zich onttrok aan een rechtszaak tegen u én aan de voorwaarde van het land niet te verlaten (CGVS tweede gehoor pp. 6-7; documenten). Het risico op ontdekking en arrestatie is in dit opzicht immers heel groot. Dit getuigt niet van het handelen van een persoon die met zijn gezin op de vlucht is voor een eventuele veroordeling tot 25 jaar gevangenisstraf of levenslang (CGVS tweede gehoor pp. 6-7). Ook dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder merk ik hierover op dat het hoogst bevreemdend te noemen dat, **ondanks dat uw identiteitskaart werd ingehouden, uw paspoort niet werd ingehouden**. Dit is des te meer zo gezien het feit dat u werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat u het land niet mocht verlaten en het feit dat u daarvoor een verklaring moest ondertekenen. (CGVS eerste gehoor pp. 6-7, documenten).

Ten vierde merk ik op dat uw **verklaringen over uw asielmotieven vaag en onsamenvattend zijn en bovendien tegenstrijdig met de informatie daarover**.

Zo verklaarde u dat ze u op voorhand een straf hadden opgelegd waarbij u **veroordeeld zou worden tot 25 jaar of levenslang** (CGVS tweede gehoor pp. 6-7). U verklaarde tevens dat er **volgens artikel 87 van de Mongoolse strafwet levenslang staat op het onthullen van staatsgeheimen** (CGVS

eerste gehoor p. 7, Vragenlijst punt 5). Deze verklaringen zijn niet in overeenstemming met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de **Mongoolse strafwet in artikel 87 voor het onthullen van staatsgeheimen voorziet in gevangenisstraffen van vijf tot acht jaar**. Dit is het wetsartikel waar u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p.7) naar verwees. Dat u, die politieacademie zou hebben gevolgd tijdens uw hoger onderwijs en werkzaam zou zijn geweest bij het Nationale Instituut voor Forensische Wetenschappen (DVZ verklaring punten 11-12, CGVS eerste gehoor pp 2-3), niet op de hoogte bent van de inhoud van dit artikel waaronder u in beschuldiging werd gesteld en waarvoor u voor de rechtbank moest komen is niet aannemelijk. Dit houdt op zijn minst in dat u zich nooit grondig hebt geïnformeerd naar de inhoud van dit wetsartikel.

Verder verwijst dit artikel helemaal niet naar de **drie categorieën van staatsgeheimen** waarover u spreekt (CGVS eerste gehoor p. 7, tweede gehoor pp. 4-5). Bovendien verklaarde u enerzijds beschuldigd te zijn van het lekken van staatsgeheimen van **de hoogste categorie** (CGVS eerste gehoor p. 7) en anderzijds van het lekken van staatsgeheimen van **categorieën 1 én 2** (CGVS tweede gehoor pp. 4-5).

Ook is het weinig aannemelijk dat u op 21 oktober 2014 bij de rechtbank zou zijn opgeroepen om het vonnis te aanhoren zonder dat er een rechtszaak is aan voorafgegaan (CGVS tweede gehoor pp. 6-7).

Tevens kunt u **amper toelichten welke informatie in het dossier over het contract dat u onderzocht stond**. Uw antwoorden bleven vaag en heel algemeen. Ze beperkten zich tot dat het geen gewoon contract was, dat het een contract was tussen de staten Canada en Mongolië, dat het verscheidene informaties waren over de overheid die geheim moesten blijven, dat het belangrijke informatie over grondstoffen was en dat ze meer grond hadden ontgonnen dan contractueel voorzien, namelijk 10 ha in plaats van vijf ha. Uiteindelijk verklaarde u dat u het niet zo goed kan uitleggen zonder achtergrondinformatie op te zoeken over de Mongoolse wet op staatsgeheimen (CGVS tweede gehoor p. 5, eerste gehoor p. 7).

Ook vind ik het weinig aannemelijk dat u in uw functie bij de Nationale Instituut voor Forensische Wetenschappen als gerechtelijk deskundige bij de dienst stempels de opdracht zou hebben gekregen een staaf goud te onderzoeken en voor zuiver te verklaren (CGVS eerste gehoor p. 5; tweede gehoor pp. 5). U hebt daar immers de kwalificaties niet voor. Dit blijkt ook uit uw carrière bij deze dienst waarbij u onderzoek deed naar stempels, documenten, handtekeningen, vingerafdrukken en sporen. U hield tevens een tweede functie aan, bij de HRM waar u afgestudeerde studenten selecteerde (CGVS eerste gehoor pp. 2-3, werkbadge). Bovendien, gevraagd van wie u een vals attest moest opmaken, beperkte uw antwoord zich tot dat het iemand met een hoge functie bij de Mongoolse Nationale bank was. Meer verklaarde u niet over deze persoon (CGVS tweede gehoor p. 5).

Ten vijfde merk ik op dat u **nooit een advocaat hebt gecontacteerd voor uw problemen**. Dat u geen advocaat mocht contacteren omdat u beschuldigd werd van het onthullen van een staatsgeheim is louter een blote bewering (CGVS tweede gehoor p. 6). Evenzo hebt u **geen hulporganisatie gecontacteerd**. U verklaard dat u dat deed schriftelijk deed vanuit de gevangenis maar dat ze uw brieven niet op de post hebben gedaan (CGVS tweede gehoor p. 6). Dit is opnieuw louter een blote bewering.

Bovendien zijn uw verklaringen daarover tijdens de opeenvolgende gehoren niet eensluidend. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (pp. 7-8) verklaarde u de u de **Mongoolse Mensenrechtencommissie daarvoor hebt aangeschreven maar niet weet of ze de post ontvangen hebben**. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 6) verklaarde u dat u **Amnesty International en de Mongoolse mensenrechtencommissie hebt aangeschreven maar dat u de brieven moest afgeven aan de rechercheur die ze niet op de post deed**. Ook verklaarde u toen dat u een **brief hebt geschreven naar de klachtendienst van het parlement**. Dit wijst er op dat u tijdens de opeenvolgende gehoren niet enkel andere verklaringen aflegde hierover maar ze ook uitbreidt.

Bovendien stond niets u in de weg om een advocaat of hulporganisatie te contacteren **na uw vrijlating**. U hebt dit echter niet gedaan. Uw verklaring hiervoor tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 6) dat u onder **huisarrest** stond is louter een blote bewering. U legt u geen enkel begin van bewijs neer dat u onder huisarrest stond. Een huisarrest staat ook niet vermeld in de voorwaarden waaronder u werd vrijgelaten (zie documenten).

Gevraagd **waarom uw echtgenote dat dan niet deed**, verklaarde u louter dat heel het gezin in het oog werd gehouden (CGVS tweede gehoor p. 6). U voegde er dan plots ontwijkend aan toe dat u een **brief hebt geschreven naar een klachtendienst van het parlement**, zonder dan aan te geven waarom ze geen andere stappen ondernam.

Uw verscheidene antwoorden op de vragen naar contacten met een advocaat of een hulporganisatie komen dan ook opnieuw stereotiep en ontwijkend over. Ik vind het zodoende niet aannemelijk dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van het onthullen van een staatsgeheim zonder dat u eerst bovenstaande stappen hebt gezet.

Ten zesde stel ik vast dat u uw **reisweg niet aannemelijk** hebt gemaakt. Ik stelde boven al vast dat het ongeloofwaardig is dat u het risico zou nemen om met uw gezin Mongolië te ontvluchten en dat u daarbij jullie paspoorten en de documenten die u neerlegde zou hebben meegenomen. Bovendien legde u over het verlaten van Mongolië onsamenhangende verklaringen af. Zo verklaarde u enerzijds **zonder paspoort te zijn gereisd bij het verlaten van Mongolië** (CGVS eerste gehoor p. 9) en anderzijds legde u bovenstaande tegenstrijdige verklaringen af over **uw paspoort dat nog in Rusland bij een vriend zou zijn of in de handen van de smokkelaar**.

Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 9) gevraagd naar **de landen die u aandeed tijdens uw reis van Rusland naar België** moest u het antwoord schuldig blijven. Gezien u hoger bent opgeleid en met de auto bent gereisd waarbij u vijf dagen onderweg was (DVZ verklaring punt 33) is het niet aannemelijk dat u daar niets van kon aangeven. Ook is het weinig aannemelijk dat indien u met de auto bent gereisd nergens grenscontrole hebt gehad, dit is zeker zo voor het inreizen van de Schengenzone. Indien u deze grenscontroles zou hebben vermeden, moet ik des te meer aannemen dat u weet waar, tussen welke landen, u dat hebt gedaan.

U legt ook geen enkel begin van bewijs neer van jullie reis.

Over uw werkkaart merk ik nog op dat dit document nergens vermeldt welke instituut of welke instantie dit document uitreikt. Evenmin vermeldt het een datum van uitreiking. De overige gerechtelijke documenten die u neerlegde hebben slechts bewijswaarde in de mate dat uw identiteit gestaafd is en in de mate dat ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier niet het geval is. De geboorteaktes van uw kinderen zijn niet afdoende om uw identiteit te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster U.N. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Mongoolse nationaliteit. Op 17 oktober 2014 hebt u uw land van herkomst verlaten en op 11 december 2014 hebt u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U hebt de Mongoolse nationaliteit. Op 17 oktober 2014 hebt u uw land van herkomst verlaten en op 11 december 2014 hebt u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, I.E. (CGVS pp. 3-4), werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen tot Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ik wat u betreft ook niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van Conventie van Genève.

Voor uw echtgenoot nam ik volgende beslissing: (...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Stukken

Bij hun verzoekschriften voegen verzoekers “Rijbewijs verzoeker”, “Geboorteattest zoon (M.I.)”, “Geboorteattest dochter (G.I.)”, “Huwelijksattest”, “Geboorteattest echtgenote, mw. N.”, “Identiteitskaart echtgenote, mw. N. (origineel)”, “Identiteitskaart verzoeker (kopie)”, “Werkkaart verzoeker (kopie)”, “Diploma echtgenote, mw. N. “Human resources management” (origineel)”, “Tweede diploma echtgenote, mw. N. “Business management” (origineel)”, “Diploma verzoeker “Criminalistic expertise – law” (origineel)”, “Certificaat verzoeker uitgereikt door FBI (origineel)”, “Certificaat verzoeker voor volgens van. Lessen over schriftonderzoek (origineel)”, “Certificaat verzoeker voor volgen lessen over vingerafdrukken (origineel)”, “Bijkomende informatie strafwet en strafbaarstelling (levenslang) voor hoogverraad”, “Bevel aan verzoeker dat hij naar de rechtbank moet komen”, “Werkkaart verzoeker (kopie)”, “Attest van gevangenschap (kopie)”, “Documenten inzake borgtocht (kopie)”, “Bevel/documenten t.a.v. verzoeker om het land niet te verlaten (kopie)”, “Documenten met beschuldiging t.a.v. verzoeker (kopie)”, “Uitnodiging t.a.v. verzoeker voor ondervraging”, “Document OT

Watch e.a. (internet): Briefing: Centerra Gold's proposed gold mine in Gatsuurt, Mongolia, "*Document Frontier (internet): informative over mijnen in Mongolië (p. 9 – 10)*", "*Internet pagina refworld: Amnesty International Report 2015/16 – Mongolia*", "*Internet pagina refworld: 2015 Country Reports on Human Rights Practices – Mongolia*", "*Notities raadsman (loco) verzoeker bij interview van 25 februari 2015*" en "*Notities raadsman verzoeker bij interview van 3 december 2015*".

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee (identieke) verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschriften van 2 juni een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukken dat ze tijdens hun gehoren een origineel rijbewijs, de originele geboorteaktes van hun kinderen en hun originele huwelijksakte konden voorleggen, alsook "*een resem aan gerechtelijke documenten (kopieën) voorleggen uitgaande van de Mongoolse autoriteiten, die aan hem waren gericht als zijnde een Mongoolse burger*". Ze benadrukken dat hen "*continu werd afgeraden de lange reis naar België te ondernemen met in het bezit hun identiteitskaarten*". Omtrent hun paspoorten stellen ze: "*Deze werden in Rusland (Moskou) afgegeven aan dhr. E.D., een bevriende Rus die eveneens zorgde voor het transport van Moskou naar Brussel via kennissen van hem in Rusland. De paspoorten werden inderdaad niet terug gevraagd*". Bij hun verzoekschrift voegen ze thans alsnog (identiteits)documenten, die ze bekwamen via een bevriende Mongoolse tolk in België "*door contact van kennissen met de moeder van verzoeker*", met name "*Geboortecertificaat echtgenote, mw. N.*", "*Identiteitskaart echtgenote, mw. N. (origineel)*", "*Identiteitskaart verzoeker (kopie)*", "*Diploma echtgenote, mw. N. "Human resources management" (origineel)*", "*Tweede diploma echtgenote, mw. N. "Business management" (origineel)*", "*Diploma verzoeker "Criminalistic expertise – law" (origineel)*", "*Certificaat verzoeker uitgereikt door FBI (origineel)*", "*Certificaat verzoeker voor volgens van. Lessen over schriftonderzoek (origineel)*" en "*Certificaat verzoeker voor volgen lessen over vingerafdrukken (origineel)*".

Aangaande het voorgelegde attest van opsluiting voor de periode van 27 augustus 2014 tot 8 september 2014, wijzen verzoekers erop dat er in Mongolië de voorlopige hechtenis bestaat en dat dit "*niet zo strikt gereguleerd is*". Ze wijzen op "*de corruptie en laksheid in gerechtelijke procedures en het feit dat er regelmatig overgegaan wordt tot foltering om bekentenissen los te krijgen*" en citeren dienaangaande uit "*Internet pagina refworld: Amnesty International Report 2015/16 – Mongolia*" en uit "*Internet pagina refworld: 2015 Country Reports on Human Rights Practices – Mongolia*". Volgens verzoekers is het dan ook geenszins onmogelijk dat verzoeker opgesloten werd voordat er een vonnis was.

Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat verzoekers hun land verlieten met hun paspoort en met andere documenten, benadrukken verzoekers dat verzoeker "*herhaaldelijk werd gefolterd en dat hem zeer zware feiten (onterecht) ten laste werden gelegd*" en dat "*de andere optie: in Mongolië blijven, was veel gevaarlijker*".

Verzoekers menen dat ze "*steeds zeer duidelijk (waren) over de misdaden waarvoor hij veroordeeld zou worden en welke straffen hier tegenover staan*". Ze wijzen op de artikelen 79, 80 en 87 van de Mongoolse strafwet en naar "*Bijkomende informatie strafwet en strafbaarstelling (levenslang) voor hoogverraad*" en menen dat hieruit volgt dat er wel degelijk sprake is van verschillende categorieën en dat "*de zwaarste twee zwaardere categorieën, waarvan verzoeker werd beschuldigd*" wel degelijk met levenslange opsluiting bestraft worden. Ze menen dat uit overige neergelegde gerechtelijke documenten ("*Attest van gevangenschap (kopie)*", "*Documenten inzake borgtocht (kopie)*", "*Bevel/documenten t.a.v. verzoeker om het land niet te verlaten (kopie)*" en "*Documenten met beschuldiging t.a.v. verzoeker (kopie)*", "*Uitnodiging t.a.v. verzoeker voor ondervraging*") blijkt dat verzoeker werd beschuldigd van het lekken van staatsgeheimen van de hoogste categorie.

Omtrent het contract dat verzoeker moest onderzoeken, stellen ze dat uit de noties van de raadsman tijdens het gehoor blijkt dat verzoeker "*steeds heeft geantwoord op de vragen en dat verdere details niet*

werden gevraagd". Ze verwijzen naar enkele artikelen ("*Document OT Watch e.a. (internet): Briefing: Centerra Gold's proposed gold mine in Gatsuurt, Mongolia*" en "*Document Frontier (internet): informative over mijnen in Mongolië (p. 9 – 10)*") waarin verwezen wordt naar "*het bestaan van Centerra Gold Inc., de Boroo Gold Mine en de recente plannen om de site uit te breiden, door mogelijk cultureel erfgoed*".

Waar de commissaris-generaal er volgens verzoekers vanuit gaat "*dat verzoeker niet over de nodige kwalificaties beschikte om een staaf goud te onderzoeken*", antwoorden ze dat "*dat hij is opgeleid als forensisch expert*" en dat "*het onderzoeken van edele metalen behoort tot deze opleiding*".

Verzoekers voeren aan dat verzoeker "*elke toegang tot een advocaat (werd) verboden, daar hij beschikte over staatsgeheimen en hij deze – zelfs met advocaten – niet mocht bespreken. Verzoeker en zijn gezin werden wel degelijk gecontroleerd door de geheime dienst*". Ze verwijzen dienaangaande naar "*Internet pagina refworld: Amnesty International Report 2015/16 – Mongolia*". Ze benadrukken dat verzoeker alsnog trachtte "*brieven te versturen naar de Mongoolse Mensenrechtencommissie en Amnesty International*", maar dat deze brieven moesten worden afgegeven "*aan de autoriteiten (rechercheur)*" om te laten verzenden en dat verzoekers aldus veronderstellen "*dat de brieven nooit werden verstuurd*".

Aangaande hun reisweg stellen verzoekers: "*Voor de treinrit van Mongolië naar Rusland was verzoeker en zijn echtgenote in het bezit van een paspoort. Nadien weren ze per wagen gesmokkeld van Moskou naar Brussel. De paspoorten bleven in Moskou*". Dat verzoeker Europa en de Europese landen niet kent, wijt hij aan het feit dat hij "*de landen die hij passeerde niet interessant*" vond, omdat hij zich over zijn vrouw en jonge kinderen diende te ontfermen.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen.

Beoordeling

3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van problemen met de Mongoolse geheime dienst. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielaars van verzoekers.

3.4. Verzoekers leggen pas bij hun verzoekschriften identiteitsdocumenten neer, met name een origineel "Geboortetest echtgenote, mw. N.", een originele "Identiteitskaart echtgenote, mw. N." en een fotokopie van "Identiteitskaart verzoeker". In hun verzoekschriften stellen ze dat ze deze stukken bekwamen via een bevriende Mongoolse tolk in België "door contact van kennissen met de moeder van verzoeker". Het "Geboortetest echtgenote, mw. N." is enkel in het Mongools opgesteld en wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De identiteitskaart van verzoeker is enkel een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat het door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Het neerleggen van deze documenten bewijst dat verzoekers wel degelijk toegang hebben tot hun documenten. Nog daargelaten of verzoeker, zoals hij beweert op de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn identiteitskaart in Mongolië heeft achtergelaten (verklaring DVZ, punt 26B), kan geen geloof worden gehecht aan de loutere bewering op het Commissariaat-generaal dat de Mongoolse geheime dienst zijn identiteitskaart inhield (gehoor 3 december 2015, p. 3) nu niet wordt uitgelegd hoe verzoeker alsnog over een fotokopie van zijn identiteitskaart kon beschikken.

3.5. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers tot op heden nalaten hun (internationale) paspoorten voor te leggen en dat verzoekers incoherente verklaringen aflegden over het niet kunnen neerleggen hiervan. Zo stelde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, punt 26) dat hij zijn Mongools paspoort bij een vriend in Moskou achterliet voor zijn veiligheid, terwijl hij op het Commissariaat-generaal enerzijds verklaarde dat hij zijn paspoort vergat bij een vriend in Rusland (gehoor 25 februari 2015, p. 9), maar anderzijds aangaf dat ze hun paspoorten aan de smokkelaar afgaven om hun verdere reis te regelen en dat ze deze niet terugvroegen omdat hen werd afgeraden identiteitsstukken bij hen te hebben tijdens hun reis van Rusland naar België (gehoor 3 december 2015, p. 1-3), om dan ten slotte nog te beweren dat ze de paspoorten niet terugvroegen omdat ze gehaast waren (gehoor 3 december 2015, p. 2). Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat hun paspoorten "in Rusland (Moskou) afgegeven (werden) aan dhr. E.D., een bevriende Rus die eveneens zorgde voor het transport van Moskou naar Brussel via kennissen van hem in Rusland" en dat "de paspoorten inderdaad niet (werden) terug gevraagd" gezien hen "continu werd afgeraden de lange reis naar België te ondernemen met in het bezit hun identiteitskaarten", merkt de Raad op dat het een zoveelste versie van de feiten betreft en dat uit hun verklaringen overigens blijkt dat ze wél verschillende andere persoonlijke documenten (op naam) bij zich hadden. Dergelijke wisselende verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers aan en doen vermoeden dat verzoekers hun reispaspoort -zoals initieel hun identiteitskaart- achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hen verkregen visum voor hun reis, het ogenblik en de wijze van hun vertrek uit hun land van herkomst, verborgen te houden. Hoe dan ook wat ook de motieven zijn om de identiteitsdocumenten/paspoorten niet neer te leggen, blijkt dat dit vrijwillig en bewust was. Verzoekers ontbreken dan ook medewerking.

3.6. De voorgelegde "Werkaart verzoeker (kopie)", "Rijbewijs verzoeker", "Geboortetest zoon (M.I.)", "Geboortetest dochter (G.I.)" en "Huwelijksattest" werden reeds neergelegd op het Commissariaat-generaal. Deze stukken, alsook het bij het verzoekschrift gevoegde "Diploma echtgenote, mw. N. "Human resources management" (origineel)", "Tweede diploma echtgenote, mw. N. "Business management" (origineel)", "Diploma verzoeker "Criminalistic expertise – law" (origineel)", "Certificaat verzoeker uitgereikt door FBI (origineel)", "Certificaat verzoeker voor volgens van. Lessen over schriftonderzoek (origineel)" en "Certificaat verzoeker voor volgen lessen over vingerafdrukken (origineel)", doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent de tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen van verzoekers over hun identiteitsdocumenten. Bovendien komen de bijgevoegde "originele" certificaten - "Certificaat verzoeker uitgereikt door FBI (origineel)", "Certificaat verzoeker voor volgens van. Lessen over schriftonderzoek (origineel)" en "Certificaat verzoeker voor volgen lessen over vingerafdrukken (origineel)" - voor als afgedrukte kleurenkopieën en zijn de laatste twee certificaten opgesteld in het Mongools, waardoor deze twee stukken bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen worden.

3.7. Verzoekers werk als forensisch expert in strafrechtelijke zaken bij het Nationale Instituut voor Forensische Wetenschappen wordt niet meteen betwijfeld. Echter de verklaringen over de oorzaak van

zijn problemen zijn ongeloofwaardig. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom onderzoek dient te worden gevoerd naar de handtekeningen op een contract tussen een Canadees bedrijf voor goudontginning en een Mongools bedrijf (gehoor 25 februari 2015, p. 7; gehoor 3 december 2015, p. 5) nu dergelijke belangrijke contracten publiek, en vaak onder mediabelangstelling wordt getekend. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar de notities van de raadsman tijdens het gehoor waaruit zou blijken dat verzoeker *“steeds heeft geantwoord op de vragen en dat verdere details niet werden gevraagd”*, stelt de Raad vast dat verzoeker ook ter terechtzitting geen nuttige toelichtingen kan geven. Het feit dat de bij het verzoekschrift gevoegde artikelen (*“Document OT Watch e.a. (internet): Briefing: Centerra Gold’s proposed gold mine in Gatsuurt, Mongolia”* en *“Document Frontier (internet): informative over mijnen in Mongolië (p. 9 – 10)”*) verwijzen naar *“het bestaan van Centerra Gold Inc., de Boroo Gold Mine en de recente plannen om de site uit te breiden, door mogelijks cultureel erfgoed”*, toont verzoekers betrokkenheid bij het onderzoeken van het contract niet aan, noch de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend, en doet evenmin afbreuk aan verzoekers vage verklaringen hieromtrent.

3.8. Verzoeker kon evenmin concreet duiden wie hem vroeg een vals attest op te stellen van een met zilver aangelengde goudstaaf (gehoor 3 december 2015, p. 5), noch kan niet worden ingezien waarom deze *“persoon met een hoge functie”* net verzoeker hiervoor zou benaderen, gezien hij toen op de dienst stempels werkte, waar hij onderzoek deed naar documenten, handtekeningen, vingerafdrukken en aan sporen. Dat verzoeker *“is opgeleid als forensisch expert”* en dat *“het onderzoeken van edele metalen behoort tot deze opleiding”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet logisch is dat een medewerker op een dergelijke specifieke dienst gevraagd wordt een attest op te maken over iets dat niet tot de bevoegdheid van deze dienst behoort. Voorts is niet aannemelijk dat het Canadese bedrijf met een expertise in goudontginning niet hun eigen onderzoek(en) zou(den) voeren naar het goudgehalte in de te ontginnen gebieden alvorens een contract af te sluiten of nog waarom de koper van goudstaven deze niet op hun zuiverheid zou onderzoeken en dit over te laten aan een land waarvan volgens de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, te kampen heeft met een zwakke regering en rechtstaat en een hogere corruptiegraad. De vaststelling dat verzoeker één goudstaaf diende te beoordelen -wat niet wordt aangenomen- kon hoe dan ook bezwaarlijk van enige betekenis zijn binnen de handel met Mongolië. De waarachtigheid van verzoekers beweerde vervolging omwille van deze goudevaluatie en de bestudering van de handtekening op een contract met een Canadees bedrijf zijn niet aangetoond. De beweerde vervolging naar aanleiding hiervan heeft dan ook geen grond.

3.9. In zoverre verzoeker zijn gerechtelijke vervolging volhoudt kan worden vastgesteld dat verzoekers verklaring dat hij veroordeeld zou worden tot 25 jaar of levenslang (gehoor 3 december 2015, p. 6-7) op basis van artikel 87 van de Mongoolse strafwet aangaande het onthullen van staatsgeheimen (gehoor 25 februari 2015, p. 7; vragenlijst DVZ, punt 5) evenmin overtuigen. Volgens verzoeker verwijst dit artikel tevens naar drie categorieën van staatsgeheimen (gehoor 25 februari 2015, p. 7; gehoor 3 december 2015, p. 4-5). Hij verklaarde dienaangaande enerzijds beschuldigd te worden van het lekken van staatsgeheimen van de hoogste categorie (gehoor 25 februari 2015, p. 7) en anderzijds van het lekken van staatsgeheimen van categorieën 1 en 2 (gehoor 3 december 2015, p. 4-5). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de Mongoolse strafwet in artikel 87 voor het onthullen van staatsgeheimen voorziet in gevangenisstraffen van vijf tot acht jaar en dat er in dit artikel geen melding wordt gemaakt van verschillende categorieën. De verwijzingen in het verzoekschrift naar de artikelen 79, 80 en 87 van de Mongoolse strafwet en naar *“Bijkomende informatie strafwet en strafbaarstelling (levenslang) voor hoogverraad”*, waaruit zou blijken dat *“de zwaarste twee zwaardere categorieën, waarvan verzoeker werd beschuldigd”* in de artikelen 79 en 80 vermeld worden en wel degelijk met levenslange opsluiting bestraft worden, bevestigen dat verzoekers beweringen op het Commissariaat-generaal - dat hij op basis van artikel 87 van de Mongoolse strafwet veroordeeld zou worden tot 25 jaar of levenslang - niet correct zijn. Dat verzoeker, die politieacademie zou hebben gevolgd tijdens zijn hoger onderwijs en werkzaam zou zijn geweest bij het Nationale Instituut voor Forensische Wetenschappen (verklaring DVZ punt 11-12; gehoor 25 februari 2015, p. 2-3), niet op de hoogte is van het artikel op basis waarvan hij beschuldigd wordt en zich hierover kennelijk niet afdoende geïnformeerd heeft, is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.10. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de gerechtelijke stukken die hij reeds neergelegde bij het Commissariaat-generaal, met name *“Documenten inzake borgtocht (kopie)”*, *“Bevel/documenten t.a.v. verzoeker om het land niet te verlaten (kopie)”* en *“Documenten met beschuldiging t.a.v. verzoeker (kopie)”*, *“Uitnodiging t.a.v. verzoeker voor ondervraging”*.

Verzoeker kan hiervan echter geen originelen neerleggen. Deze documenten betreffen aldus slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

3.11. Daarenboven stoken verzoekers verklaringen niet met de door hem neergelegde originele gerechtelijke documenten, zijnde het *“Bevel aan verzoeker dat hij naar de rechtbank moet komen”* en het *“Attest van gevangenschap (kopie)”*. Het attest van opsluiting van 19 september 2014 vermeldt namelijk dat verzoeker van 27 augustus 2014 tot 8 september 2014 werd opgesloten als veroordeelde, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot op heden niet veroordeeld is, dat hij nog naar de rechtbank moest om het vonnis te aanhoren en dat er volgens de Mongoolse wetgeving niet wordt veroordeeld bij verstek (gehoor 25 februari 2015, p. 7; gehoor 3 december 2015, p. 6). Ook de voorgelegde dagvaarding van 10 oktober 2014 bevestigt dat verzoeker in augustus en september 2014 nog niet veroordeeld was, gezien verzoeker door dit document wordt opgeroepen om voor de rechtbank van eerste aanleg te verschijnen op 21 oktober 2014, wat verzoeker heeft nagelaten gezien hij het land ontvluchtte op 17 oktober 2014. Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat er in Mongolië de voorlopige hechtenis bestaat en dat dit *“niet zo strikt gereglementeerd is”* en dat het geenszins onmogelijk is dat verzoeker opgesloten werd voordat er een vonnis was gezien *“de corruptie en laksheid in gerechtelijke procedures en het feit dat er regelmatig overgegaan wordt tot foltering om bekentenissen los te krijgen”* - waarvoor ze citeren uit *“Internet pagina refworld: Amnesty International Report 2015/16 – Mongolia”* en uit *“Internet pagina refworld: 2015 Country Reports on Human Rights Practices – Mongolia”* -, antwoordt de Raad dat deze algemene beweringen niet kunnen verklaren waarom het attest van opsluiting van 19 september 2014 vermeldt dat verzoeker van 27 augustus 2014 tot 8 september 2014 werd opgesloten als veroordeelde. Voorts merkt de Raad op dat het attest van opsluiting en de dagvaarding niet aangeven waarvoor verzoeker werd opgesloten en gedagvaard, waardoor deze documenten de oorzaak van verzoekers problemen dan ook niet kunnen staven. Evenmin is aannemelijk dat verzoeker als politie in dienst geen melding maakt van specifiek aan zijn functie verbonden bestraffing. Verzoekers beweringen zijn ook op dit punt ongeloofwaardig.

3.12. Verder leggen verzoekers geen bewijs neer van pogingen om een advocaat of hulporganisatie te contacteren in Mongolië. Dat verzoeker *“elke toegang tot een advocaat (werd) verboden, daar hij beschikte over staatsgeheimen en hij deze – zelfs met advocaten – niet mocht bespreken”* - waarvoor verzoekers verwijzen naar *“Internet pagina refworld: Amnesty International Report 2015/16 – Mongolia”* - wordt niet aangetoond. Over het contacteren van een hulporganisatie legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde hij tijdens zijn eerste gehoor dat hij vanuit de gevangenis de Mongoolse Mensenrechtencommissie had aangeschreven (gehoor 25 februari 2015, p. 7-8), maar beweerde hij tijdens het tweede gehoor dat hij de Mongoolse Mensenrechtencommissie, alsook Amnesty International en de klachtendienst van het parlement had aangeschreven, maar dat hij de brieven aan de rechercheur moest afgeven die ze niet op de post deed (gehoor 3 december 2015, p. 6). Verzoeker kon evenmin aannemelijk maken waarom hij of zijn echtgenote geen hulp inriepen na zijn vrijlating, gezien verzoekers bewering dat *“verzoeker en zijn gezin werden wel degelijk gecontroleerd door de geheime dienst”* of dat hij onder huisarrest stond (gehoor 3 december 2015, p. 6), temeer gezien huisarrest niet vermeld staat in het document aangaande de voorwaarden van zijn vrijlating.

3.13. Dat verzoekers geen vrees voor vervolging dienen te koesteren ten aanzien van Mongolië, blijkt eveneens uit de vaststelling dat ze hun land hebben verlaten in het bezit van hun paspoorten en van verschillende andere persoonlijke documenten op hun naam. In hun verzoekschrift bevestigen verzoekers overigens dat ze bij het verlaten van Mongolië hun paspoorten bijhadden (*“Voor de treinrit van Mongolië naar Rusland was verzoeker en zijn echtgenote in het bezit van een paspoort. Nadien waren ze per wagen gesmokkeld van Moskou naar Brussel. De paspoorten bleven in Moskou.”*). Dat verzoeker *“herhaaldelijk werd gefolterd en dat hem zeer zware feiten (onterecht) ten laste werden gelegd”* en dat *“de andere optie: in Mongolië blijven, was veel gevaarlijker”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers een dergelijke risicovolle vlucht ondernamen, met hun paspoorten en met talrijke gerechtelijke documenten op zak, terwijl verzoeker gedagvaard was voor een rechtszaak en hij werd vrijgelaten onder voorwaarde dat hij het land niet mocht verlaten (gehoor 25 februari 2015, p. 6-7; gehoor 3 december 2015, p. 6-7), wat ook uit op de documenten die hij bijhad vermeld wordt. Verzoekers hun verklaringen zijn dan ook op dit punt evenmin geloofwaardig.

3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.15. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.16. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.17. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

3.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK